

Λεξικό

αρχαίας ελληνικής γλώσσας

Α', Β', Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ	Χαράλαμπος Συμεωνίδης , Ομότιμος Καθηγητής του Αριστοτελείου Παν/μίου Θεσσαλονίκης Γιώργος Ξενής , Επίκουρος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Κύπρου Ασημάκης Φλιάτουρας , Φιλολόγος
ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ	Ιωάννης Πετρόπουλος , Αναπληρωτής Καθηγητής του Π.Τ.Δ.Ε του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης Σταυρούλα Ψαλιδάκου , Σχολική Σύμβουλος Δήμητρα Δελλή , Λέκτορας του Πανεπιστημίου Κρήτης
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ	Μόσχου Ιωάννα , Φιλολόγος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ	Σωτήριος Γκλαβάς , Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ	Γεώργιος Στασινάκης , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΕΞΩΦΥΛΛΟ	Τριαντάφυλλος Πατρασκίδης , Ζωγράφος
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ	ΑΦΟΙ Ν. ΠΑΠΠΑ & ΣΙΑ Α.Ε.Β.Ε. , Ανώνυμος Εκδοτική & Εκτυπωτική Εταιρεία

Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ ΙΙ / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:
«Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Δημήτριος Γ. Βλάχος

Ομότιμος Καθηγητής του ΑΠΘ

Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Πράξη με τίτλο:

«Συγγραφή νέων βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου

Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης

Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Αναπληρωτές Επιστημονικοί Υπεύθυνοι Έργου

Γεώργιος Κ. Παληός

Σύμβουλος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου

Μόνιμος Πάρεδρος Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Χαράλαμπος Συμεωνίδης, Γιώργος Ξενής, Ασημάκης Φλιάτουρας

Λεξικό

αρχαίας ελληνικής γλώσσας

Α', Β', Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Το παρόν λεξικό παρουσιάζει την ιδιοτυπία ότι απευθύνεται σε μαθητές Γυμνασίου και ότι περιορίζεται υποχρεωτικά σε τριακόσιες περίπου σελίδες. Συνεπώς, οι ακόλουθες παράμετροι έπρεπε να αντιμετωπιστούν:

1) Το **περιεχόμενο του γλωσσικού υλικού**. Ήταν από την αρχή σαφές ότι η προσπάθεια έπρεπε να βασιστεί στο εγκυρότερο λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής, το λεξικό των Henry Liddell, Robert Scott και Henry Jones (= LSJ, αρ. 1 στη βιβλιογραφία) και στο αναθεωρημένο συμπλήρωμά του, που δημοσιεύτηκε το 1996. Ωστόσο, χρειαζόταν να γίνει δραστική περικοπή και στο μέγεθος του λημματολογίου και στον αριθμό των σημασιών του κάθε λήμματος. Αποφασίστηκε λοιπόν να χρησιμοποιηθούν τα εξής δύο κριτήρια για τη συγκρότηση του λημματολογίου: (α) Να ενταχθούν στο λεξικό οι λέξεις εκείνες που απαντούν με κάποια σχετική συχνότητα στα πεζά κείμενα του 5ου και 4ου αι. π.Χ. της αττικής διαλέκτου και από τις σημασίες της κάθε λέξης να καταχωριστούν μόνον εκείνες που είναι κοινότερες στην εν λόγω γραμματεία. Η δυσκολία στην υλοποίηση της απόφασης αυτής έγκειται κυρίως στο ότι δεν υπάρχει καμία στατιστική του λεξιλογίου της κλασικής αττικής πεζογραφίας που να δείχνει το συχνότερο λεξιλόγιό της, πράγμα που θα αποτελούσε έναν ασφαλή οδηγό για την κατάρτιση του βασικού λημματολογίου του λεξικού μας, κατά το πρότυπο λ.χ. της σύνταξης των εγχειριδίων που προορίζονται για τη διδασκαλία των ευρωπαϊκών γλωσσών. Έτσι είναι αναπόφευκτο να έχει παρεισφρήσει ένα στοιχείο υποκειμενικότητας στον τομέα αυτόν. Ποιητικές πάντως λέξεις δεν περιλαμβάνονται σχεδόν ποτέ στο λεξικό, εκτός και αν πρόκειται για ποιητικές λέξεις που διαφωτίζουν την ετυμολογία των αντίστοιχων λέξεων του πεζού λόγου [λ.χ. *ἀοιδή* > *ὠδή*], και για το λόγο αυτόν εμφανίζονται, εάν συντρέχει ο ειδικός αυτός λόγος, μόνον στο ετυμολογικό μέρος ορισμένων λημμάτων. (β) Να μην περιληφθούν λέξεις της αρχαίας ελληνικής που είτε επιβιώνουν με φυσική γλωσσική εξέλιξη είτε επανήλθαν με λόγια επέμβαση στη νέα ελληνική και είναι απόλυτα κατανοητές σήμερα (λ.χ. *ἄγαμος*, *ἀγκάλη*, *θρηνέω*, *ἰκέτης* κτλ.).

2) Η **εγκυσιτικότητα προς το μαθητή**. Οι χρηστικές πληροφορίες εισάγονται με χρώματα ή ειδικά σύμβολα, με τα οποία εύκολα εξοικειώνεται ο μαθητής και βρίσκει γρήγορα και άμεσα τη σημασιολογική, ετυμολογική ή άλλη πληροφορία που αναζητεί.

Το παρόν λεξικό συντάχθηκε με βάση τις παρακάτω προγραμματικές αρχές:

A. Λημματικοί τύποι και υπολημματικοί τύποι

Ως «λημματικοί τύποι» ή απλά «λήμματα» χαρακτηρίζονται οι «βασικές μονάδες του λημματολογίου» ή απλά «λέξεις», οι οποίες βρίσκονται στην αρχή κάθε «λεξικογραφικού άρθρου» και είναι τυπωμένες με κόκκινα έντονα στοιχεία, ώστε ο εντοπισμός τους από το χρήστη του λεξικού να γίνεται εύκολα και γρήγορα. Στις βασικές αυτές μονάδες, όπως είναι φυσικό, έχουν περιληφθεί λέξεις που ανήκουν σε όλα τα μέρη του λόγου (ουσιαστικά, ρήματα, αντωνυμίες, προθέσεις κτλ.). Για

καθεμιά από αυτές έχουν εφαρμοστεί συγκεκριμένες συμβάσεις λημματογράφησης, οι οποίες είναι οι εξής:

(α) Για τα ουσιαστικά: Ο κανονικός τύπος του λήμματος είναι η ονομαστική ενικού, η οποία είναι τυπωμένη με κόκκινα έντονα στοιχεία [**ἄγορά, -ᾶς, ἡ**]. Για όσες περιπτώσεις το ουσιαστικό απαντά σε δύο μορφές, δίνεται και δεύτερος λημματικός τύπος, πάλι με έντονα κόκκινα στοιχεία, ο οποίος χωρίζεται από τον πρώτο με το σύμβολο & (με μαύρα στοιχεία). Ακολουθεί η κατάληξη της γενικής και το άρθρο του ουσιαστικού.

(β) Για τα επίθετα, τις αντωνυμίες, τις μετοχές: Ο κανονικός τύπος του λήμματος είναι η ονομαστική ενικού του αρσενικού γένους. Κατόπιν, έπειτα από κόμμα, καταγράφονται οι αντίστοιχες καταλήξεις του θηλυκού και του ουδέτερου γένους [**ἄγαθός, -ή, -ὸν** ή **βαρύς, -εῖα, -ύ**]. Εάν στην κατηγορία των δικατάληκτων τριγενών επιθέτων της γ' κλίσης υπάρχει μετακίνηση του τόνου στο ουδέτερο γένος, τότε καταγράφεται για λόγους ευκρίνειας η κατάληξη του αρσενικού/θηλυκού και η ονομαστική του ουδέτερου [**ἄνάντης, -ης, ἄναντες**].

(γ) Για τα ρήματα: Ο κανονικός τύπος του λήμματος είναι το α' ενικό πρόσωπο του ενεστώτα της οριστικής [**ἄγω**], εκτός από τις περιπτώσεις των ρημάτων που απαντούν μόνο στο γ' πρόσωπο της οριστικής ενεστώτα [**δει**]. Σε περίπτωση πολυτυπίας ισχύει ό,τι και για τα ονομαστικά στοιχεία του λημματολογίου, δηλαδή καταγράφονται όλοι οι τύποι [**ἀπόλλυμι & ἀπολλύω**].

(δ) Για τα άκλιτα μέρη του λόγου (προθέσεις, συνδέσμους, επιρρήματα, επιφωνήματα): Σε περίπτωση πολυτυπίας καταχωρίζονται όλοι οι τύποι [**ἄχρι & ἄχρισ**].

Οι υπολημματικοί τύποι απαρτίζονται από λέξεις που υπάγονται στο βασικό λήμμα, γιατί έχουν άμεση μορφολογική και σημασιολογική σχέση με αυτό. Οι υπολημματικοί τύποι, για τους οποίους παρέχεται ξεχωριστή ερμηνεία (κάποτε και με παραδείγματα ή παραθέματα), μπορούν να ανήκουν σε όλα τα μέρη του λόγου, συνήθως όμως είναι ρηματικοί τύποι της μέσης ή της παθητικής φωνής [βλ. λήμμα **ἐπιτίθημι**, σημ. 4], απρόσωπα ρήματα ή μετοχές [βλ. λήμμα **εἰκός**, σημ. 1], καθώς και τύποι επιρρημάτων [βλ. λήμμα **εὐπετής**, σημ. 2]. Οι υπολημματικοί τύποι είναι τυπωμένοι με κανονικά μαύρα στοιχεία και δε συγχέονται με τους βασικούς λημματικούς τύπους (που είναι τυπωμένοι σε έντονο κόκκινο χρώμα), στους οποίους και υπάγονται.

B. Διάρθρωση του λεξικογραφικού άρθρου

Μετά το λημματικό τύπο ή το βασικό λήμμα παρατίθενται:

(α) Απαραίτητα η γραμματική κατηγορία του λημματικού τύπου (π.χ. ρήμα, ουσιαστικό κτλ.) με κεφαλαία στοιχεία μικρότερου μεγέθους σε χρώμα μπλε.

(β) Ενδεχομένως σύντομα σχόλια για τις γραμματικές ιδιότητες του βασικού λήμματος (για ουσιαστικά λ.χ. «μεταπλαστό», για ρήματα «αποθετικό, μεταβατικό κτλ.»). Όλες αυτές οι πληροφορίες αυτής της κατηγορίας, που προσφέρουν ευρύτερη ενημέρωση στο χρήστη του λεξικού, καταγράφονται σε ξεχωριστή σειρά, κάτω από το λημματικό τύπο και πριν από τη σημασιολογική επεξεργασία του λήμματος, με μικρότερα στοιχεία.

(γ) Πίνακες για ορισμένα λήμματα, που έχουν αρχικούς χρόνους ρημάτων, παθητικά επιθέτων και κλίση ανώμαλων ουσιαστικών, επιθέτων και αντωνυμιών, που διευκολύνουν το μαθητή να έχει καλύτερη εποπτεία του προσφερόμενου

γλωσσικού υλικού. Στην περίπτωση ενός πίνακα ρήματος όπου εμφανίζονται ορισμένοι μόνον χρόνοι της ενεργητικής ή μεσοπαθητικής φωνής, το εξαγόμενο συμπέρασμα είναι ότι οι μη αναφερόμενοι χρόνοι του ρήματος δεν είναι εύχρηστοι ή ότι σπάνια χρησιμοποιούνται. Για τους αρχικούς χρόνους ορισμένων σύνθετων ρημάτων ο χρήστης παραπέμπεται στους αρχικούς χρόνους του απλού ρήματος για λόγους οικονομίας χώρου, παρά το γεγονός ότι το σύνθετο ρήμα δεν εμφανίζεται αναγκαστικά σε όλους τους χρόνους του απλού ρήματος. Το γεγονός αυτό δεν το αγνοεί ασφαλώς ούτε το LSJ, που δεν καταχωρίζει τους χρόνους πολλών σύνθετων ρημάτων με σχολαστική ακρίβεια, όπως κάνει για τα απλά, παρά μόνον ορισμένων πολύ εύχρηστων. Τη μορφολογική και φωνολογική εικόνα της σύνθεσης [λ.χ. *συλλέγω, συν-έλεγον*] στις περιπτώσεις αυτές τη συμπληρώνει ο καθηγητής.

(δ) Η **σημασία** του λήμματος, που είναι τυπωμένη με καφέ κανονικά στοιχεία [**ἄ-βαξ, -ακος, ὁ** πλάκα, σανίδα]. Εάν το λήμμα έχει περισσότερες από μία σημασίες, τότε γίνεται κατάταξη των σημασιών. Οι κύριες σημασίες σημειώνονται με έντονα τυπωμένους αραβικούς αριθμούς σε μπλε χρώμα [**1., 2., 3. ...**], ενώ οι ιδιαίτερες σημασιολογικές αποχρώσεις δηλώνονται με ελληνικά πεζά στοιχεία, έντονα τυπωμένα, σε μπλε χρώμα επίσης [**α., β., γ. ...**]. Σε περιπτώσεις παγιωμένων συνδυασμών λέξεων (ή φρασεολογισμών), ιδιωτισμών ή παροιμιών, που συνοδεύονται από ερμηνευτικές πληροφορίες, χρησιμοποιείται μπλε βούλα [•], λ.χ. στο λ. **Ἀβδηρίτης, -ου, ὁ:**

- ως *Ἀβδηρίτας* οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν παροιμιωδώς τους ηλιθίους. Η ίδια βούλα χρησιμοποιείται για να εισαγάγει μια εξειδικευμένη σημασία του βασικού λήμματος ή του υπολήμματος.

(ε) Το **παράδειγμα** χρήσης, που παρατίθεται αμέσως μετά τις σημασιολογικές πληροφορίες, από τις οποίες χωρίζεται με διπλή τελεία. Τα παραδείγματα, που προέρχονται στην πλειονότητά τους από αττικά πεζά κείμενα, αλλά ορισμένα έχουν απλοποιηθεί για να είναι ευκολότερα κατανοητά από το μαθητικό κοινό, είναι τυπωμένα με πλάγια στοιχεία. Ακολουθούνται από το σύμβολο ίσον [=] και από τη μετάφρασή τους στην κοινή νεοελληνική [**δόκησις, -εως, ἡ** ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ **1.** γνώμη, εντύπωση: *ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας μόλις βεβαιούται* = η εντύπωση ότι ο ομιλητής λέει την αλήθεια με δυσκολία εμπεδώνεται].

(στ) Η **οικογένεια λέξεων**, που εισάγεται με το ειδικό σύμβολο **†** σε μπλε χρώμα και αφορά τη συμμετοχή του ληματικού τύπου σε παράγωγες και σύνθετες λεξικές μονάδες, που σημειώνονται ως **παράγ(ωγα)** και **σύνθ(ετα)** σε έντονο πράσινο χρώμα.

(ζ) Τα **συνώνυμα** και **αντώνυμα**, που εισάγονται με τα σύμβολα = και ≠ αντίστοιχα σε έντονο μπλε χρώμα.

(η) Οι **αντίστοιχοι τύποι της κοινής νεοελληνικής**, όπου επισημαίνεται η μορφολογική και σημασιολογική εξέλιξη της ίδιας λέξης στη ΝΕ. Η εισαγωγή στην κατηγορία αυτή γίνεται με την ένδειξη **NE** σε έντονο μπλε χρώμα. Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν προσδιορίζονται όλες οι σημασίες που έχει η λέξη στη ΝΕ, αλλά επιλέγονται μόνον εκείνες που συμπίπτουν με τις αρχαιοελληνικές σημασίες της λέξης που παρατίθενται. Επίσης, όταν σημειώνεται ότι η λέξη στη ΝΕ χρησιμοποιείται με άλλες σημασίες, δε σημαίνει ότι αυτές οι άλλες σημασίες κατ' ανάγκην δεν ανάγονται στην αρχαία εποχή, αλλά ότι πάντως δεν ανήκουν στις αρχαιοελληνικές σημασίες που επιλέχθηκαν να παρατεθούν.

(θ) Η **ετυμολογία** μέσα σε όρθιες αγκύλες [] με κανονικά μαύρα στοιχεία. Για λόγους οικονομίας η ετυμολογία δίνεται με κάθε δυνατή συντομία και δεν είναι πάντοτε εύκολο να γίνει κατανοητή από το μαθητή, γιατί προϋποθέτει τη γνώση στοιχειωδών κανόνων της αρχαίας ελληνικής ιστορικής γραμματικής, που δυστυχώς δε διδάσκεται στη Μέση Εκπαίδευση. Συνεπώς, η ετυμολογία απευθύνεται περισσότερο στον καθηγητή, που μπορεί να τη διδάξει στο μαθητή ιδίως αν συμβουλευτεί ορισμένα βασικά βοηθήματα που περιλαμβάνει η βιβλιογραφία. Συχνά γίνεται αναφορά σε συγγενικούς και παράλληλους τύπους των άλλων ινδοευρωπαϊκών γλωσσών, για να κατανοήσει ο μαθητής ότι η ελληνική είναι μέλος της μεγάλης αυτής οικογένειας γλωσσών που καλύπτει ολόκληρη την Ευρώπη και φτάνει ως τις Ινδίες. Βασικό στοιχείο της ετυμολογικής ανάλυσης είναι αν η ετυμολογούμενη λέξη είναι παράγωγη ή σύνθετη. Οι ινδοευρωπαϊκές γλώσσες σημειώνονται με έντονο πράσινο χρώμα [**λιθ.** = λιθουανικός], όπως και οι ενδείξεις για την αβέβαιη ή άγνωστη ετυμολογία [**αβέβ. ετυμ.** = αβέβαιας ετυμολογίας ή **άγν. ετυμ.** = άγνωστης ετυμολογίας]. Γλωσσικοί τύποι που σημειώνονται με αστερίσκο [**βαλανο- < *g^wol-eno*] δε μαρτυρούνται στις αντίστοιχες γλώσσες.

Ελπίζουμε ότι το λεξικό αυτό, που αποτελεί την πρώτη προσπάθεια στη χώρα μας για τη σύνταξη λεξικού της αρχαίας ελληνικής για σχολική χρήση, θα αποτελέσει την αφορμή για τη σύνταξη και άλλων ανάλογων λεξικών στο μέλλον, που θα στηρίζονται στις παρατηρήσεις και την παιδαγωγική εμπειρία των συναδέλφων που διδάσκουν στη Μέση Εκπαίδευση, ώστε να φτάσουμε κάποτε σε μορφή λεξικών των κλασικών γλωσσών που θα είναι εύληπτα στο μαθητή και χρήσιμα στον εκπαιδευτικό.

Η Συντακτική Ομάδα

Χαράλαμπος Συμεωνίδης, *Ομότιμος Καθηγητής Α.Π.Θ.*

Γεώργιος Ξενής, *Επίκουρος Καθηγητής Πανεπιστημίου Κύπρου*

Ασημάκης Φλιάτουρας, *δρ Φιλολογίας*

ΕΠΕΞΗΓΗΣΗ ΣΥΜΒΟΛΩΝ

με καφέ χρώμα	σημειώνεται η σημασία της λέξης
σε πλαγιαστά γράμματα	γράφεται κυρίως το αρχαίο παράδειγμα ή παράθεμα, αλλά δευτερευόντως γράφονται και ορισμένοι υπολημματικοί τύποι
= (σε μαύρο χρώμα)	εισάγει τη μετάφραση του αρχαίου παραδείγματος ή παραθέματος στη νέα ελληνική
= (σε έντονο μπλε χρώμα)	συνώνυμα (αρχαίες λέξεις με παρόμοια σημασία)
≠ (σε έντονο μπλε χρώμα)	αντώνυμα (αρχαίες λέξεις με αντίθετη σημασία)
« »	μέσα σε εισαγωγικά περικλείεται η σημασία κάποιων χρόνων, συνωνύμων και αντωνύμων, νεοελληνικών λέξεων και λέξεων στο πλαίσιο συνήθως του ετυμολογικού τμήματος του λήμματος
†† (σε μπλε χρώμα)	οικογένεια της λέξης (λέξεις που έχουν την ίδια ρίζα / βάση με το ληματικό τύπο, τα παράγωγα και τα σύνθετά της)
NE (σε έντονο μπλε χρώμα)	λέξεις της νέας ελληνικής που προήλθαν από τις αντίστοιχες λέξεις της αρχαίας γλώσσας
☞ (σε έντονο μπλε χρώμα)	βλέπε
[]	μέσα σε αγκύλες περιλαμβάνεται το ετυμολογικό τμήμα του λήμματος
> (στο ετυμ. τμήμα)	εξελιίσσεται/εξελίχθηκε σε, π.χ. <i>αἴθ-ω + -ρα</i> > <i>αἴθρα</i> , ή
< (στο ετυμ. τμήμα)	προέρχεται/προήλθε από, π.χ. <i>αἴθρα</i> , ή < <i>αἴθ-ω + -ρα</i>
* (στο ετυμ. τμήμα)	δε μαρτυρείται ο τύπος, δεν απαντά πουθενά μέσα στα κείμενα και είναι εντελώς υποθετικός (π.χ. * <i>ἀγάλλομαι</i> > <i>ἀγάλλομαι</i> , * <i>wek-</i> : <i>ἄκων</i>)

ΒΡΑΧΥΓΡΑΦΙΕΣ

αβέβ(αιος)	βαλτ(ικός)	ετυμ(ολογία)
αγγλ(ικός)	βαλτο-σλαβ(ικός)	ηχομιμ(ητικός)
αγγλοσαξον(ικός)	βεβαιωτ(ικός)	θεσσαλ(ικός)
άγν(ωστος)	βλ(έπε)	θρακ(ικός)
ΑΕ = αρχαίος ελληνικός	γαλατ(ικός)	ιλλυρ(ικός)
αθροιστ(ικός)	γεν(ική)	ινδ(ικός)
αιγυπτ(ιακός)	γερμ(ανικός)	ΙΕ = ινδοευρωπαϊκός
αιολ(ικός)	γοθ(ικός)	ιρλ(ανδικός)
αιτ(ιατ)(ική)	δάν(ειος)	ισλ(ανδικός)
ακκαδ(ικός)	δεικτ(ικός)	ιταλ(ικός)
αλβ(ανικός)	δηλ(αδή)	ιων(ικός)
αμετάβ(ατος)	δημοτ(ικός)	κ.ά. = και άλλα
αναδιπλ(ασιασμός)	διαλ(εκτικός)	καρ(ικός)
αναφορ(ικός)	δοτ(ική)	καυκασ(ιανός)
αντίθ(ετος)	δωρ(ικός)	κλητ(ική)
αντικ(είμενο)	εβρ(αϊκός)	κρητ(ικός)
αντων(υμία)	εγκλιτ(ικός)	κτλ. = και τα λοιπά
αόρ(ιστος)	έκφρ(αση)	κυπρ(ιακός)
απαρέμφ(ατο)	ελλ(ηνικός)	λατ(ινικός)
απλολ(ογία)	ενεργ(ητικός)	λ(έξη)
απρόσ(ωπος)	ενεστ(ώτας)	λ(ήμμα)
αργολ(ικός)	ένθ(ημα)	λιθ(ουανικός)
αρκ(αδικός)	εν(ικός)	λόγ(ιος)
αρμ(ενικός)	ενν(οείται)	λοκρ(ικός)
αρνητ(ικός)	επέκτ(αση)	λυδ(ικός)
αρσεν(ικός)	επιγρ(αφή)	λ.χ. = λόγου χάριν
αρχ(αίος)	επίθ(ημα)	μακεδ(ονικός)
ασυναίρ(ετος)	επίρρ(ημα)	μέλλ(οντας)
αττ(ικός)	επιφ(ώνημα)	μεσογ(ειακός)

μεταβ(ατικός)	πβ. = παράβαλε	σλαβ(ικός)
μεταγεν(έστερος)	περιληπτ(ικός)	σλοβακ(ικός)
μεταπτ(ωτικός)	περσ(ικός)	σλοβεν(ικός)
μεταφορ(ικός)	πιθ(ανός)	σουμερ(ικός)
μικρασ(ιατικός)	πληθ(υντικός)	στερ(ητικός)
μόρ(ιο)	ποιητ(ικός)	συγγεν(ικός)
μτχ. = μετοχή	προεκτετ(αμένος)	συγκρ(ιτικός)
μυκην(αϊκός)	προελλ(ηνικός)	συνεσταλμ(ένος)
NE = νεοελληνικός, ή, -ό	πρόθ(εση)	συνηρημ(ένος)
ομόρρ(ιζος)	προθεμ(ατικός)	συνθ(ετ)(ικός)
ονομαστ(ική)	προθετ(ικός)	σύνθ(ετος)
οσετ(ικός)	προστ(ακτική)	σύνθ. λ. = σύνθετη
ουδ(έτερος)	πρόσ(ωπο)	λέξη
ουμβρ(ικός)	προσ(ωπ)(ικός)	συντ(ελεσμένος)
ουσιαστικοπ(οίηση)	πρωσ(ικός)	τοχαρ(ικός)
παθ(ητικός)	π.χ. = παραδείγματος	υπερθετ(ικός)
παρ(αγωγικός)	χάριν	υπερσ(υντέλικος)
παράγ(ωγος)	ρ(ήμα)	υποκοριστ(ικός)
παράγ. λ. = παράγωγη	ρηματ(ικός)	φοινικ(ικός)
λέξη	ρωσ(ικός)	φρ(άση)
παρακ(είμενος)	σημ(ασία)	φρυγ(ικός)
παράλλ(ηλος)	σημιτ(ικός)	χετιτ(ικός)
παρατ(ατικός)	σκυθ(ικός)	

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

(1) *A Greek-English Lexicon*, compiled by Henry George Liddell and Robert Scott, revised and augmented throughout by Sir Henry Stuart Jones, with the assistance of Roderick McKenzie and with the cooperation of many scholars, ένατη έκδοση (πρώτη το 1843), Oxford 1940. With a revised supplement, edited by P.G.W. Glare, with the assistance of A.A. Thomson, Oxford 1996.

(2) Ελληνική μετάφραση της όγδοης έκδοσης (1897) του προηγούμενου λεξικού αποτελεί το *Μέγα Λεξικόν της Ελληνικής Γλώσσης*, μεταφρασθέν εκ της Αγγλικής εις την Ελληνικήν υπό Ξενοφώντος Π. Μόσχου, δ.φ., καθηγητού, διά πολλών δε βυζαντινών ιδίως λέξεων και φράσεων πλουτισθέν και εκδοθέν επιστασία Μιχαήλ Κωνσταντινίδου, τόμοι 4, Αθήνα (χωρίς χρονολογία).

(3) Σταματάκος Ιωάννης, *Λεξικόν της αρχαίας ελληνικής γλώσσης*, Αθήναι 1949.

(4) *An Intermediate Greek-English Lexicon* founded upon the seventh edition (1883) of Liddell and Scott's *Greek-English Lexicon*, Oxford 1889 (επανεκτύπωση 2001).

(5) *A Lexicon abridged from Liddell and Scott's Greek-English Lexicon*, Oxford 2001 (επανεκτύπωση της πρώτης έκδοσης, 1891).

(6) Allen W.S., *Vox graeca. A guide to the pronunciation of Classical Greek*, Cambridge 1974. Ελληνική μετάφραση Μ. Καραλή και Γ. Παράσογλου, *Η προφορά της Ελληνικής στην κλασική εποχή*, Θεσσαλονίκη (Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών, Α.Π.Θ.), 2000.

(7) Buck, Carl Darling, *Introduction to the Greek Dialects*, Chicago 1928.

(8) Chantraine Pierre, *Dictionnaire étymologique de la langue grecque. Histoire des mots*, τόμ. 1-2, Paris 1968-1980.

(9) Frisk Hjalmar, *Griechisches Etymologisches Wörterbuch*, Heidelberg 1960-1973.

(10) Σταματάκος Ιωάννης, *Ιστορική γραμματική της Αρχαίας Ελληνικής κατά τα πορίσματα της συγκριτικής γλωσσολογίας*, τόμ. 1-2, Αθήνα 1968.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΩΝ

- Αίσχίνης: Κατὰ Κτησιφώντος
Περὶ τῆς παραπρεσβείας
Κατὰ Τιμάρχου
- Ἄνδοκίδης: Περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου
Περὶ τῆς πρὸς
Λακεδαιμονίους εἰρήνης
Περὶ τῶν μυστηρίων
- Ἄντιφῶν: Περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου
Περὶ τοῦ χορευτοῦ
Τετραλογία Α΄, Β΄, Γ΄
Φαρμακείας κατὰ τῆς
μητριᾶς
- Ἄριστοτέλης: Ἠθικὰ Νικομάχεια
Περὶ τὰ ζῶα ἱστορίαι
Πολιτικά
Ῥητορικὴ
- Δείναρχος: Κατ’ Ἀριστογείτονος
Κατὰ Δημοσθένους
Κατὰ Φιλοκλέους
- Δημοσθένης: Κατὰ Λεπτίνου
Κατὰ Μειδίου
Κατὰ Φιλίππου Α΄
Ὀλυνθιακὸς Α΄, Β΄, Γ΄
Περὶ Ἀλοννήσου
Περὶ συμμοριῶν
Περὶ τῆς ἀτελείας πρὸς
Λεπτίνην
Περὶ τῆς
παραπρεσβείας
Περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων
ἐλευθερίας
Περὶ τοῦ στεφάνου
Πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν
Φιλίππου
Φιλιππικὸς Α΄, Β΄, Γ΄
Πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ
ὀνόματος
- Ἰσοκράτης: Ἄρροπαγιτικὸς
Ἑλένης ἐγκώμιον
Εὐαγόρας
Νικοκλῆς
Πανηγυρικὸς
Παναθηναϊκὸς
Περὶ τῆς ἀντιδόσεως
Περὶ τῆς εἰρήνης
Πρὸς Νικοκλέα
Φίλιππος
- Λυκοῦργος: Κατὰ Λεωκράτους
- Λυσίας: Κατὰ Ἄγοράτου
Κατὰ Ἐρατοσθένους
Ἐπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους
φόνου ἀπολογία
- Ξενοφῶν: Ἀπομνημονεύματα
Ἑλληνικὰ
Κύρου Ἀνάβασις
Κύρου παιδεία
Οἰκονομικὸς
Συμπόσιον
- Πλάτων: Ἀπολογία Σωκράτους
Γοργίας
Εὐθύδημος
Εὐθύφρων
Ἰππίας μείζων
Κρατύλος
Κρίτων
Λάχης
Μένων
Νόμοι
Πολιτεία
Πρωταγόρας
Συμπόσιον
Φαίδων
Φαῖδρος
Χαρμίδης
- Θουκυδίδης: Ἱστορίαι

Α

Α, α, ἄλφα, τὸ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

το πρώτο γράμμα του ελληνικού αλφαβήτου.

- ως αριθμητικό σύμβολο α' =1, αλλά α = 1.000.
 - στη σύνθεση εμφανίζεται ως:
 - ἄ-/ἄν- στερητικό (ΙΕ προέλευσης): εκφράζει ἔλλειψη, στέρηση ή απουσία, π.χ. σοφός - ἄσοφος (= αυτός που χαρακτηρίζεται από ἔλλειψη σοφίας) πριν από φωνήεν, το στερητικό ἄ- εμφανίζεται ως ἄν-, π.χ. ἀνέστιος (= αυτός που δεν έχει εστία).
 - ἄ-/ἄμ- αθροιστικό (ΙΕ προέλευσης). Πιο ορθά ἄ- (με δασεία), π.χ. ἀπλοῦς, ἄθροος. Συχνά όμως ἄ- (με ψιλή), λόγω ανομοίωσης προς δασέα σύμφωνα που ακολουθούν, π.χ. ἄλοχος (= σύζυγος).
 - ἄ- προθετικό (ΙΕ προέλευσης): εμφανίζεται στην αρχή της λέξης (όπου σε ομόρριζους τύπους άλλων ΙΕ γλωσσών μπορεί να μην υπάρχει: ἀνήρ - αρχ. ιταλ. per-, ἄστηρ - λατ. stella).
- [αρχ. φοινικικό alef «βόδι» > ἄλφα το στερητικό ἄ- ή ἄν- προέρχεται από το ΙΕ στερητικό μόριο *no-, πβ. λατ. amicus «φίλος» αλλά in-amicus «εχθρός»].

ἄβαξ, -ακος, ὁ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

πλάκα, σανίδα (τη χρησιμοποιούσαν για την καταμέτρηση των ψήφων): τὰς ψήφους διαριθμῶ ἐπὶ τοῦ ἄβακος = καταμετρώ τις ψήφους πάνω στην υπολογιστική πλάκα.

παράγ. ἄβάκιον.

NE ἄβακας.

[αβέβ. ετυμ., πιθ. δάν.].

Ἀβδηρίτης, -ου, ὁ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

άνδρας κατάγομενος από τα Ἀβδηρα, που ήταν πόλη της Θράκης.

- ως Ἀβδηρίτας οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν παροικιωδώς τους ηλίθιους.

[παράγ. λ. Ἀβδηρα + παρ. επίθ. -ίτης].

ἄβεβαιο, -ος, -ον ΕΠΙΘΕΤΟ

Συγκριτικός	ἄβεβαιοότερος
Υπερθετικός	ἄβεβαιοότατος

αναξιόπιστος, ασταθής, άστατος: ἄβεβαιοός ἐστιν ὁ πλοῦτος = ο πλούτος είναι αναξιόπιστο πράγμα. = ἄπιστος, ἐπισφαλής. ≠ ἄξιόπιστος, πιστός.

NE ἀβεβαιο «όχι ασφαλής» (μέλλον ἀβεβαιο).

[σύνθ. λ. στερ. ἄ- + βέβαιος].

ἄβέλτερος, -ος, -ον ΕΠΙΘΕΤΟ

Συγκριτικός	ἄβελτερώτερος
Υπερθετικός	ἄβελτερώτατος

ηλίθιος: ἄβέλτερος φαίνεται = φαίνεται ηλίθιος. = εὐήθης, ἄνους. ≠ δεινός «ἔξυπνος».

παράγ. ἀβελτερία, -ας, ἡ «ηλιθιότητα».

[σύνθ. λ. στερ. ἄ- + βέλτ-ερος (πβ. βελτ-ίων)].

ἄβιωτος, -ος, -ον ΕΠΙΘΕΤΟ

αυτός τον οποίο δεν μπορεί κανείς να ζήσει, ανυπόφορος: ἄβιωτον πεποιήκέν μοι τὸν βίον = μου έχει κάνει τη ζωή ανυπόφορη. ≠ βιωτός.

NE ἀβίωτος.

[σύνθ. λ. στερ. ἄ- + βιωτός (< βιώω + παρ. επίθ. -τός)].

ἄβουλος, -ος, -ον ΕΠΙΘΕΤΟ

Συγκριτικός	ἄβουλοότερος
Υπερθετικός	ἄβουλοότατος

απερίσκεπτος: ἀνήρ ἄβουλος = ἀπερίσκεπτος ἄντρας = ἀπερίσκεπτος. ≠ εὐβουλος, φρόνιμος.

παράγ. ἀβουλία, -ας, ἡ «απερισκεψία».

NE ἄβουλος (που του λείπει η θέληση).

[σύνθ. λ. στερ. ἄ- + βούλ-ομαι].

ἄβρύνω ΡΗΜΑ

1. κάνω κάποιον λεπτό στους τρόπους ή μεταχειρίζομαι κάποιον με λεπτότητα.

2. μέση φωνή ἄβρύνομαι καυχίμαι: ἵπποις ἤβρύνετο = καυχίόταν για τα ἄλογά του. = ἀγάλλομαι, μέγα φρονῶ ἐπί τι.

παράγ. ἄβρυντικός, σύνθ. ἐναβρύνομαι.

[παράγ. λ. ἄβρός + παρ. επίθ. -ύνω].

ἄγαθός, -ή, -ὸν ΕΠΙΘΕΤΟ

Συγκριτικός	ἄμεινων, ἄρειων / βελτίων / κρείττων / λῶων
Υπερθετικός	ἄριστος / βέλτιστος / κράτιστος / λῶστος

A. για πρόσωπα

1. ο υψηλής καταγωγής: δεσπότης ἄγαθος καὶ ἐξ ἄγαθῶν = ἄρχοντας υψηλής καταγωγής και προερχόμενος από άτομα υψηλής καταγωγής. = γενναῖος, εὐγενής. ≠ ἀγεννής, φαῦλος.

2. μέλος της πολιτικής μερίδας των αριστοκρατών (ιδιαίτερα στη φρ. καλοὶ ἀγαθοί). ☞

βέλτιστος, κράτιστος.

3. γενναῖος (καθώς η ανδρεία αποδιδόταν σε άτομα υψηλής καταγωγής). = ἀνδρεῖος. ≠ δειλός.

4. ικανός: ἄγαθος πύκτης = ικανός πυγμάχος. ≠ φαῦλος «ἀνίκανος, κακός».

5. με ηθική σημ. καλός, ενάρετος: τὸν κακὸν ἄνδρα ἄγαθὸν ποιῶ = κάνω τον κακό άνθρωπο καλό.

6. ὦ ἴαθὲ καλέ μου φίλε (χρησιμοποιείται ως μορφή ήπιας συμβουλής ή ήπιας επίπληξης): μήπω, ὦ ἴαθὲ, ἐκεῖσε ἴωμεν = ας μην πάμε ακόμη προς τα εκεί, καλέ μου φίλε.

B. για πράγματα

1. χρήσιμος: οἶδά τι πυρετοῦ ἄγαθόν = γνωρίζω κάτι χρήσιμο για τον πυρετό.

2. ηθικά καλός: ἔργα ἄγαθά = καλά ἔργα. = σπουδαῖος «ηθικά καλός». ≠ πονηρός.

3. ως ουσιαστικό για πρόσωπα ή πράγματα τὸ ἀγαθὸν καλὸ πρᾶγμα, ευλογία, ευεργεσία, αγαθό: ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις, Κύρε = εσύ, μεγάλη ευλογία για τους φίλους, Κύρε.

- ἐπ' ἀγαθῶ τινος για το καλὸ κάποιου: ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Πελοποννήσου ποιῶ τι = κάνω κάτι για το καλὸ της Πελοποννήσου.
- στον πληθ. τὰ ἀγαθὰ αγαθὰ, τα καλά της τύχης, θησαυροί, πλούτη.

††† **παράγ.** ἀγαθωσύνη, ἀγαθότης, Ἀγάθων, **σύνθ.** ἀγαθοεργός, ἀγαθοποιός.

NE αγαθός (με τη σημ. Α5, λ.χ. *αγαθὴ ψυχὴ*).

[**αβέβ. ετυμ.**].

ἀγάλλω PHMA

Παρατ.	ἡγαλλον
Μέλλ.	ἀγαλῶ
Αόρ.	ἡγήλα
Παθ. ενεστ.	ἀγάλλομαι
Παθ. παρατ.	ἡγαλλόμην

1. ἐξυμνῶ, τιμῶ: τοὺς θεοὺς ἀγάλλω = ἐξυμνῶ τους θεούς. = τιμῶ.

2. μέση φωνὴ ἀγάλλομαι χαίρομαι, καυχιέμαι: *εὐτυχίαις ἡγάλλεσθε* = καυχόσασταν για την ευτυχισμένη ζωή σας. = μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι.

††† **παράγ.** ἄγαλμα, **σύνθ.** ἐπαγάλλω.

NE ἀγάλλομαι (σε ποιητικὸ λόγος) «χαίρομαι» (με τη σημ. 2).

[**αβέβ. ετυμ.**, *ἀγάλ-ζομαι, πβ. ἄγαλ-μα].

ἄγαμαι PHMA

Παρατ.	ἡγάμην
Μέλλ.	ἀγάσομαι & με μέση σημ. ἀγαστήσομαι
Αόρ.	ἡγασάμην & με μέση σημ. ἡγασθην

1. θαυμάζω: *ἄγαμαί τινα τῆς ἀνδρείας* = θαυμάζω κάποιον για τη γενναιότητά του. = ζηλώ.

2. εκπλήσσομαι: *ἡγασθην αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα* = ἐμείνα εκπληκτος που εἶπε αυτά τα πράγματα. = θαυμάζω.

3. ευχαριστιέμαι: *ἄγαμαι τοῖς ἔργοις τινός* = ευχαριστιέμαι με τα ἔργα κάποιου. = ἥδομαι, χαίρω.

††† **παράγ.** ἀγαστός, ἄγασμα, **σύνθ.** ὑπεράγαμαι.

NE λόγ. επίθετο ἀγαστός «θαυμαστός».

[**αβέβ. ετυμ.**, πβ. ἄγαν].

ἄγαν EPIPRHMA

πάρα πολύ: *ἄγαν κοῦφος* = πάρα πολύ ελαφρός. *ἢ ἄγαν ἐλευθερία* = η υπερβολικὴ ἐλευθερία. = λίαν, σφόδρα. ≠ ἐλάχιστα, ἥκιστα.

- ἔκφραση μηδὲν ἄγαν τίποτε (να μην κάνεις) σε υπερβολικὸ βαθμὸ (παροικιῶδης φράση, την οποία ο Αριστοτέλης αποδίδει

στο Χίλωνα τον Λακεδαιμόνιο, ἕναν ἀπὸ τους ἐπτά σοφοὺς της αρχαίας Ελλάδας).

[αρχικά αιτιατ. *ἄγαν* του ουσ. *ἄγα = ἄγη, ἢ «σεβασμός, θαυμασμός», πβ. *δωρεάν*].

ἀγανακτέω -ῶ PHMA

1. δυσαρεστούμαι: *ἀγανακτεῖ τοῖς σκώμμασι* = δυσαρεστεῖται με τα αστεία. = δυσχεραίνω ἐπὶ τινι. ≠ ἥδομαι, ἀγάλλομαι, τέρπομαι, εὐφραίνομαι.

2. αγανακτώ: *ταῦτ' ἀγανακτοῦσιν, ὅτι ἐγὼ τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι* = γι' αὐτόν το λόγο αγανακτοῦν, διότι ἐγὼ ασκῶ δίωξη κατὰ του πατέρα μου για φόνο. = ἄχθομαι τινι.

††† **παράγ.** ἀγανάκτησις.

NE αγανακτώ (σημ. 2).

[**αβέβ. ετυμ.**, ἴσως **σύνθ. λ.** *ἀγανέκτης «που ἔχει τραβήξει πολλὰ» (< ἄγαν + ἔχω) > *ἀγανέκτης (αφομοίωση α-έ > α-ά)].

ἀγαπάω -ῶ PHMA

1. αγαπῶ: *οἱ πατέρες τοὺς αὐτῶν παῖδας ἀγαπῶσιν* = οι πατέρες αγαποῦν τα παιδιά τους. = φιλέω «αγαπῶ». ≠ μισέω.

2. εἶμαι ικανοποιημένος: *ἀγαπήσω, εἰ τὸ σῶμα σώσω* = θα εἶμαι ικανοποιημένος, αν σώσω τον εαυτό μου. *οὐκ ἀγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς* = δεν εἶμαι ικανοποιημένος με τα πλούτη που ἔχω. = ἀρκεῖ μοι...

††† **παράγ.** ἀγαπητός, ἀγαπητικός, ἀγάπησις, **σύνθ.** ὑπεραγαπάω.

NE αγαπῶ (σημ. 1).

[**αβέβ. ετυμ.**, εφόσον η συνήθης σύνδεση με το ἄγαν δεν ικανοποιεῖ και δε δικαιολογεῖ το -π].

ἄγγαρος, -ου, ὁ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

Πέρσης ἐφιππος ταχυδρόμος (που μετέφερε παρραγγέλματα ἢ μηνύματα του βασιλιά).

NE το ομόρριζο η αγγαρεία.

[δάν. ἀπὸ την **αρχ. περσικὴ**].

ἀγγέλλω PHMA

Παρατ.	ἡγγελλον
Μέλλ.	ἀγγελῶ
Αόρ.	ἡγγεῖλα
Παρακ.	ἡγγελκα
Μέσ. αόρ.	ἡγγεῖλάμην
Παθ. μέλλ.	ἀγγεληθήσομαι
Παθ. παρακ.	ἡγγελμαι
Παθ. υπερσ.	ἡγγέλιμην

αγγέλλω, αναγγέλλω. = καταγγέλλω «αγγέλλω».

††† **παράγ.** ἄγγελμα, **σύνθ.** ἐξαγγέλλω, καταγγέλλω, προαγγέλλω, ἐπαγγέλλομαι τι.

NE αγγέλλω.

[**παράγ. λ.** ἄγγελ-ος + παρ. ἐπίθ. -jω (*ἀγγέλ-jω > ἀγγέλλω)].

ἄγγελος, -ου, ὁ, ἡ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

αγγελιοφόρος, ἀπεσταλμένος.

‡ **παράγ.** ἀγγελία, ἀγγελικός, ἀγγέλλω, **σύνθ.** εὐάγγελος, εὐαγγελίζομαι.

NE ἄγγελος (με ἄλλη σημ., πτερωτό ον κτλ.).

[**αβέβ. ετυμ.**, πιθανό δάν. από γλώσσα της Ανατολής].

ἄγε, ἄγετε ΡΗΜΑ

προστακτικές του ἄγω που χρησιμοποιούνται ως επιροήματα εμπρός!, ἔλα!: «Ἄγε τοίνυν», ἔφη ὁ Κύρος, «σκοποῦμεν νῦν τὰ ἐμοὶ πεπραγμένα πάντα» = «εμπρός λοιπόν» εἶπε ο Κύρος «ας ἐξετάσουμε τώρα όλα τα κατορθώματά μου». = φέρε «εμπρός».

ἀγείρω ΡΗΜΑ

Παρατ.	ἡγειρον
Μέλλ.	ἄγερω
Αόρ. α'	ἡγειρα
Μέσ. αόρ. α'	ἡγειράμην
Παθ. αόρ. α'	ἡγέρθην
Παθ. παρακ.	ἀγήγεμαι

συγκεντρώνω: τὸν στόλον ἀγείρω = συγκεντρώνω το στόλο. = συνάγω. ≠ διασκορπίζω.

‡ **παράγ.** ἀγορά, **σύνθ.** συναγείρω, πανήγυρις. [πιθ. **σύνθ. λ.** αθρ. ἀ- + *γερ- (πβ. ἄγρα, ἀγρέω) > *ἀγέρ-γ-ω > ἀγείρω].

ἀγενής, -ής, -ές ΕΠΙΘΕΤΟ

Συγκριτικός	ἀγενέστερος
Υπερθετικός	ἀγενέστατος

1. αγέννητος, αδημιούργητος (δηλ. ἀναρχος): γέγονεν ἢ ἀγενές ἐστιν; = (το σύμπαν) ἔχει δημιουργηθεί ή είναι αδημιούργητος;

2. ἀτεκνος. 3. ποταπός, χαμερπής.

NE αγενής «που του λείπουν οι καλοί τρόποι».

[**παράγ. λ.** στερ. ἀ- + γέν-ος < γίγνομαι].

ἀγενής, -ής, -ές ΕΠΙΘΕΤΟ

Συγκριτικός	ἀγενέστερος
Υπερθετικός	ἀγενέστατος

1. αυτός που έχει ταπεινή, άσημη καταγωγή: οἱ ἀγενεῖς πλείους τὸν ἀριθμὸν εἰσι τῶν γενναίων = οι ταπεινής καταγωγής άνθρωποι είναι περισσότεροι στον αριθμό από τους υψηλής καταγωγής. ≠ γενναῖος «ο υψηλής καταγωγής», ἀγαθός.

2. για πράγματα ἀθλιος, αχρείος: βωμολοχεύματ' ἀγεννή = ἀθλιες βωμολοχίες.

‡ **παράγ.** ἀγέννεια, ἀγεννησία, ἀγέννητος.

[**σύνθ. λ.** στερητ. ἀ- + γέννα, ἢ «ευγενής καταγωγή», ρ. γεννάω].

ἄγημα, -ατος, τὸ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

τιμήμα στρατεύματος.

NE ἄγημα.

[δωρ. ἄγημα = ἡγημα < ἡγέομαι].

ἀγήρατος, -ος, -ον ΕΠΙΘΕΤΟ

αγέραστος: ἡ ταῖς ψυχαῖς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἐστι = η ψυχική δύναμη των ενάρετων ανδρών είναι αγέραστη.

NE αγέραστος.

[**παράγ. λ.** στερ. ἀ- + *γηρα-τός (< γηράσκω + παρ. επίθ. -τος)].

ἄγιος, -ία, -ιον ΕΠΙΘΕΤΟ

Συγκριτικός	ἀγιώτερος
Υπερθετικός	ἀγιώτατος

1. για πράγματα αφιερωμένος στους θεούς, ιερός, ἄγιος: ἐν μέσῳ ἱερὸν ἄγιον ἦν = στο μέσο υπήρχε ἄγιο ιερό.

2. για πρόσωπα ἄγιος, αγνός: ὑμᾶς πάντες πρότερον ἄγιους ἐνόμιζον = προηγουμένως ὅλοι σας θεωρούσαν αγνούς.

‡ **παράγ.** ἀγιότης, ἀγιαζώ, ἀγιοσύνη, **σύνθ.** ἀγιοφόρος, ἀγιογράφος.

NE ἄγιος (και με τις δύο σημ.).

[*γαγ- (πβ. ἄγ-ος, ἀγ-νός), πβ. **αρχ. ινδ.** γάjati «τιμώ με προσευχές ή θυσίες»- η ψιλή στο ἄγος αντί *ἄγος επικράτησε για να μη συμπέσει με τις ιερές λέξεις ἄγιος, ἀγνός].

ἀγνοέω -ῶ ΡΗΜΑ

Παρατ.	ἡγνούουν
Μέλλ.	ἀγνοήσω
Αόρ.	ἡγνόησα
Παρακ.	ἡγνόηκα
Μέσ. μέλλ. με παθ. σημ.	ἀγνοήσομαι «θα αγνοηθώ»
Παθ. μέλλ.	ἀγνοηθήσομαι
Παθ. αόρ.	ἡγνόηθην
Μέσ. παρακ.	ἡγνόημαι

αγνώω: ἀγνοεῖ πάντα καὶ οὐδὲν οἶδεν = αγνοεῖ τα πάντα και δε γνωρίζει τίποτε. = οὐ γινώσκω, οὐκ οἶδα. ≠ οἶδα, γινώσκω, ἐπίσταμαι.

‡ **παράγ.** ἄγνοια.

NE αγνώω.

[**παράγ. λ.** στερ. ἀ- + γνο- (*γνω- του γι-γνώσκω) + παρ. επίθ. -έ-ω].

ἄγνυμι ΡΗΜΑ

ρήμα του ποιητικού λόγου. Στον πεζό λόγο χρησιμοποιείται το σύνθετο **κατάγνυμι**.

Μέλλ.	ἄξω
Αόρ.	ἔαξα
Παρακ. με παθ. σημ.	ἔαγα «έχω θραυσθεί»
Παθ. αόρ.	ἔαγην

σπάζω, συντρίβω.

[*Fαγ-, συγγεν. με **τοχαρι.** wāk- «σκάζω»].

ἀγορά, -ᾶς, ἡ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

1. η συνέλευση του λαού ή ο τόπος της συνέλευσης αυτής.

2. ο τόπος αγοραπωλησιών, αγορά, ή τα ίδια τα προϊόντα που πουλιούνται στην αγορά:

οὐ δέχομαι τινα ἀγορᾶ οὐδ' ἄσκει = δεν επιτρέπω την είσοδο σε κάποιον, ούτε στην αγορά ούτε στην πόλη.

3. ως ένδειξη χρόνου ἀγορὰ πλήθουσα το χρονικό διάστημα από τις δέκα το πρωί έως τις δώδεκα το μεσημέρι, όταν η ἀγορά (σημ. 2) ήταν γεμάτη με κόσμο: *πρῶ τε γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ἦει καὶ πληθούσης ἀγορᾶς ἐκεῖ φανερός ἦν* = και διότι το πρωί πήγαινε στους χώρους των περιπάτων και στα γυμναστήρια και κατά το μεσημέρι παρουσιαζόταν εκεί.

- έκφραση ἀγορᾶς διάλυσις το χρονικό διάστημα μετά την αποχώρηση του κόσμου από την ἀγοράν (σημ. 2), το απόγευμα.

‡ **παράγ.** ἀγοραῖος, ἀγοράζω, **σύνθ.** ἀγορανόμος, ἀγορανομία.

NE αγορά (σημ. 2).

[*ἀγορ- (< *ἀγερ-, πβ. ἀγείρω «συγκεντρώνω» < *ἀγέρ-ja) + παρ. επίθ. -ά. Πβ. **αιολ.** ἄγυρις «συγκέντρωση», απ' όπου **σύνθ.** ὄμ-ήγυρις, παν-ήγυρις].

ἀγοράζω PHMA

Παρατ.	ἡγόραζον
Μέλλ.	ἀγοράσω
Αόρ.	ἡγόρασα
Παρακ.	ἡγόρακα
Μέσ. αόρ.	ἡγορασάμην
Παθ. αόρ.	ἡγοράσθην
Παθ. παρακ.	ἡγόρασμαι

1. συχνάζω στην ἀγοράν (σημ. 2).

2. συγκεντρώνομαι στην ἀγοράν (σημ. 2): ἐσελθόντες ἐς τὴν πόλιν ἡγόραζον = αφού εισήλθαν στην πόλη, συγκεντρώθηκαν στην αγορά.

3. αγοράζω: ἐκ τῆς πόλεως ἡγόραζον τὰ ἐπιτήδεια = αγοράζαν τις προμήθειες από την πόλη. = ὠνόμοι «αγοράζω». ≠ πωλέω.

- μέση φωνή ἀγοράζομαι: ἀγοράζω για τον εαυτό μου: εἶπε τὰ ἐπιτήδεια ἀγοράζεσθαι καὶ συσκευάζεσθαι = εἶπε να αγοράσουν για τον εαυτό τους τις προμήθειες και να τις συσκευάσουν.

‡ **παράγ.** ἀγοραστής, ἀγοραστικός, **σύνθ.** ἀγορανόμος, ἀγορανομέω.

NE αγοράζω (με τη σημ. 3).

[**παράγ. λ.** ἀγορά + παρ. επίθ. -άζω < *-άδja].

ἀγοραῖος, -αῖος, -αῖον ΕΠΙΘΕΤΟ

1. εκείνος που συχνάζει στην ἀγοράν (σημ. 2): ὁ ἀγοραῖος ὄχλος = ο κόσμος που συχνάζει στην αγορά.

- οἱ ἀγοραῖοι οἱ κοινοὶ θνητοί, ο ὄχλος: τὰ συμπόσια τῶν ἀγοραίων.

2. για πράγματα συνηθισμένος, κοινός, χυδαῖος: *σκώμματα ἀγοραῖα*.

NE αγοραῖος «χυδαῖος».

[**παράγ. λ.** ἀγορά + παρ. επίθ. -αῖος].

ἀγορεύω PHMA

Παρατ.	ἡγόρευον
Μέλλ.	(σύνθ.) -αγορεύσω & -ερωῶ
Αόρ.	(σύνθ.) -ηγόρευσα & -εἶπον
Παρακ.	(σύνθ.) -εἶρηκα
Υπερσ.	(σύνθ.) -ειρήκειν
Μέσ. μέλλ.	(σύνθ.) -αγορεύσομαι
Παθ. μέλλ.	(σύνθ.) -ρηθήσομαι
Παθ. αόρ.	(σύνθ.) -ηγορεύθην & -ερρήθην
Παθ. παρακ.	(σύνθ.) -εἶρημαι
Παθ. υπερσ.	(σύνθ.) -ειρήμην

μιλώ στην ἀγοράν (σημ. 1): *τίς ἀγορεύειν βούλεται;* = ποιος θέλει να απευθυνθεί στη συνέλευση; (ερώτηση την οποία υπέβαλλε ο κήρυκας στα μέλη της εκκλησίας του δήμου των Αθηναίων). = δημηγορέω, ῥητορεύω.

‡ **παράγ.** ἀγόρευσις, **σύνθ.** ἀναγορεύω, ἀπαγορεύω.

NE ἀγορεύω (κυρίως στη βουλή και το δικαστήριο).

[**παράγ. λ.** ἀγορά + παρ. επίθ. -εύω].

ἄγρα, -ας, ἡ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

κυνήγι, καταδίωξη: ἐς ἄγρας ἔρχομαι = πηγαίνω στα κυνήγια. ἄγρα ἀνθρώπων = καταδίωξη ἀνθρώπων. = κυνηγέσιον, θήρα.

‡ **παράγ.** ἀγραῖος.

NE ἄγρα (λ.χ. ἄγρα ψήφων).

[*ἀγ- (ἄγω), πβ. ἀγρέω «συλλαμβάνω»].

ἀγρεύω PHMA

Παρατ.	ἡγρευον
Μέλλ.	ἀγρεύσω
Αόρ.	ἡγρευσα
Παθ. αόρ.	ἡγρεύθην

πιάνω στο κυνήγι ή στο ψάρεμα, αρπάζω: ἀγρεύω τῷ ἀμφιβλήστρῳ ἰχθύς = πιάνω ψάρια με το δίχτυ.

[**παράγ. λ.** ἄγρα + παρ. επίθ. -εύω].

ἄγριος, -ία & -ιος, -ιον ΕΠΙΘΕΤΟ

Συγκριτικός	ἀγριώτερος
Υπερθετικός	ἀγριώτατος

1. αυτός που ζει στους αγρούς. ≠ ἡμέρος (για ζώα).

2. με ηθική σημ. ἀγριος, ἄξεστος. = ἀπαίδευτος.

‡ **παράγ.** ἀγριότης, ἀγριόω, ἀγριός, ἀγριαίνω, **σύνθ.** ἀγριέλαιος, ἀγριόφωνος.

NE ἀγριος (με όλες τις σημ.).

[*ἀγ- (ἄγω) + παρ. επίθ. -ριος].

ἄγρικός, -ος, -ον ΕΠΙΘΕΤΟ